

[Helge Adam Møller]

Cirka midt i sit indlæg nævnte hr. Niels Helveg Petersen, at jeg i forbindelse med en radio-udsendelse, som også hr. Niels Helveg Petersen deltog i, skulle have sat tal på denne kvote, noget med 6.000-8.000. Jeg vil godt sige, at det må bero på en erindringsforskydning. Jeg blev netop spurgt af fru Ebba Strange, der var med i samme radioudsendelse, om jeg ville give et bud på den, og det vil jeg ikke.

Men jeg vil da godt sige i dag igen uden at sætte tal på, at jeg kunne ikke forestille mig, at man fik en kvote, som er højere end den, vi har i dag.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil begynde med at takke justitsministeren for et fyldigt debatoplæg med meget også statistisk materiale, og jeg håber, at den debat, som vi har i dag, ikke alene føres i Folketinget, men at vi også i vore vælgerforeninger og i forskellige sammenhænge magter at føre en debat om vores udlændingepolitik, for jeg har gang på gang gjort den erfaring, at mennesker kan sige til mig, at der modtages for mange flygtninge i Danmark, men hvis jeg så inviterer dem hjem sammen med nogle flygtninge, siger de altid: Dem må I i hvert fald ikke sende hjem, det var vel nok nogle rare mennesker; det er nu godt, at Danmark har en rimelig liberal flygtningepolitik.

Der ser vi det stadige dilemma, at man har hørt nogle tal og troet, at det drejer sig om et kæmpestort antal, og når man så møder mennesker, så kan man se, at vi faktisk har en forpligtelse. Vi har også selv noget at lære, det kan blive til inspiration for os. Jeg tror, det er utrolig vigtigt, at vi ikke bare skriver artikler en gang imellem om flygtningespørgsmål og får debat om tal osv., men at vi får et ægte møde.

Min kone og jeg deltager sammen med et andet ægtepar hver 14. dag i møder med forskellige asylansøgere dels fra Svaneparken og dels fra Sandholmlejren tæt ved vores eget område, og det har faktisk været en stor menneskelig berigelse, at vi hver anden mandag mødes og kommer til at tale med dem; så hører vi også, hvad der er årsagen til, at man er blevet asylansøger, og hvordan det føles at være i Danmark.

Det skal være mit håb, at denne debat også må blive igangsætter for ægte møder mellem danskere og flygtninge, danskere og indvan-

drere, for jo flere sådanne ægte møder, vi får etableret, desto bedre et middel tror jeg vi vil have til at komme det spirende fremmedhad til livs. Ægte menneskelige møder!

I 1983 fik vi en udlændingelov, der først og fremmest var præget af bedre retsgarantier. Den har vi så justeret nogle gange, som også redegørelsen nævner, men det humane grundsyn har vi bevaret. Vi ønsker at bevare det grundsyn, som ligger i 1983-loven, også når vi skal drøfte, om der er brug for yderligere justeringer. I 1985 indførte vi åbenbart grundløspceduren, som jeg senere skal komme tilbage til, og jeg tror, alle er enige i, at den har virket hensigtsmæssigt.

Jeg tror, at der er brug for nogle hensigtsmæssige justeringer, men det er så afgørende, hvad for et grundsyn vi foretager dem ud fra. Fra mit partis side skal det være helt klart, at det er for at bevare det medmenneskelige grundsyn, som ligger bag 1983-loven.

I redegørelsen skriver ministeren, at han ikke vil lægge op til beskæringer af de samlede midler. Det synes jeg også er en god formulering. Vi skal altså ikke ind i en spædrøftelse, men i en debat om, hvorvidt vi bruger pengene så hensigtsmæssigt, som vi nu kan gøre det, og det er en debat, vi bør føre på alle politiske områder, f.eks. erhvervspolitikken, når det gælder EF's landbrugspolitikområder, osv. Vi må da altid stille os selv det spørgsmål, om de ressourcer, vi bruger, gavner flest mennesker bedst muligt, eller om vi kan gøre det på en anden måde.

Den overordnede målsætning må være, at vi skal føre en politik via FN, EF og andre organer, der begrænser undertrykkelse af de fundamentale menneskerettigheder. Den allerførste og vigtigste opgave er da, at vi hindrer, at der er mennesker, der bliver tvunget til at flygte, og dernæst, at vi undgår folkevandringer og økonomiske immigranter ved en målrettet ulandsbistand. Det, at vi øger vores ulandsbistand og stadig prøver på at gøre den bedre, er også for at forebygge, at mennesker føler sig presset ud i større eller mindre folkevandringer.

Er der så nogle mennesker – og det er desværre den ulykkelige kendsgerning – der er forfulgt og derfor må flygte for at få beskyttelse et andet sted, så er det bedste da, hvis bosættelsen kan ske så tæt ved deres kulturelle rod som muligt, men realiteten er, at adskillige bli-